

KAJANIE (7) *sb n*

kajanie (6), **kajanie się** (1); kajanie *MurzNT, BielKron, BudNT, CzechEp*; kajanie : kajanie się *CzechRozm* (2 : Z).

Oba a jasne; e z tekstu nie oznaczającego é.

sg G kajaniã, kajaniã się (5). ◊ A kajani(e) (1). ◊ L kajaniu (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI i XVIII w. s.v. kajać się.

Wyrażanie żalu, skruchy; paenitentia PolAnt (7) : MurzNT 196 marg; Senat bacząc ich młode lătă á żałobliwe káiianie y pokorę/ wypuřczáli ie pirwly raz s tey winy. BielKron 105; BudNT Mar 1/4; to trzebá z wyrokow Bogá łamego wiedzieć/ iż dźiatki mále/ nie tylko o grzechu/ o káiianiu/ o wyznaniu/ o wierze/ nie nie wiedzą: ále zgołá nie znáią dobrego y złego CzechRozm 258v; CzechEp 68.

Wyrażenie: »kajanie (się) za grzechy, grzechow« (1 : 1): á gdzie káiiania zá grzechy nie będzie/ tedy łłába nádzieią żywotá wiecznego. CzechRozm 95v; [potrzeba] káiiania łie grzechow łwych CzechRozm 268.

Synonimy: skrucha, upamiętanie, žal.

Cf KAJAĆ SIĘ